

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต้องการศึกษารูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏในด้านการเรียนการสอน ด้านการวิจัย และด้านการบริการชุมชน ผู้วิจัยดำเนินการตามขั้นตอน ซึ่งมีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 5 ขั้นตอนคือ

ขั้นตอนที่ 1 การศึกษารูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 โดยศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยสถาบันอุดมศึกษา ศึกษาพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 หลังจากนั้นจึงนำมาสร้างกรอบและแบบการสัมภาษณ์ กำหนดผู้ทรงคุณวุฒิที่จะให้สัมภาษณ์ และสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ นอกจากนั้นยังได้ศึกษาเอกสารรายงานผลการดำเนินงานของ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) รวมทั้งศึกษาตัวอย่างความสำเร็จ อุปสรรคของมหาวิทยาลัย หลังจากนั้นผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อร่างรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547

ขั้นตอนที่ 2 ผลจากการศึกษาตามขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยนำมาร่างรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 โดยวิธีการร่างด้วยการอาศัยผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยกร่างรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547

ขั้นตอนที่ 3 ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้นำร่างไปตรวจสอบ เพื่อให้ได้ร่างรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 การตรวจสอบร่างรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 กระทำโดยผู้ทรงคุณวุฒิ

ขั้นตอนที่ 4 ผู้วิจัยจัดทำแบบสอบถามความเห็นของผู้บริหารที่มีต่อ รูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 เพื่อสอบถามความคิดเห็น โดยใช้แบบสอบถามไปถามกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้แก่ อธิการบดี รองอธิการบดี ผู้ช่วยอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการศูนย์ สำนัก

ขั้นตอนที่ 5 ผลจากการสอบถามความเห็นจึงได้รูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547

สรุปผลการวิจัย

การดำเนินการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลจากความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ ตามขั้นตอนการวิจัยที่ได้กำหนดขึ้น ทำให้ได้ผลการวิจัยเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

ผลการวิจัยที่ 1 เป็นผลการวิจัยที่ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ

ด้านการเรียนการสอน

นักศึกษาและคุณลักษณะบัณฑิต การรับนักศึกษาควรเน้นความเป็นเลิศทางคุณธรรม จริยธรรม ความมีค่าของความเป็นคน เน้นความคิดกับความสามารถทางวิชาการ ควรเน้นทั้งด้านวิชาการและคุณธรรมควบคู่กัน ไป เปิดโอกาสให้มีการเทียบโอนหน่วยกิตจากความรู้และประสบการณ์ ภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อเพิ่มโอกาสในการถ่ายทอด ต่อยอดความรู้ท้องถิ่นสู่สากล มุ่งผลิตบัณฑิตตามจุดแกร่งหรือเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัยเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพในการผลิตกำลังคน มีระบบการตรวจสอบและติดตามประเมินผลอยู่ตลอดเวลา เพื่อเป็นหลักประกันว่าบัณฑิตที่สำเร็จออกไปมีคุณภาพตามที่ต้องการ ครอบคลุมทั้งความรู้ ทักษะปฏิบัติ คุณธรรม และจริยธรรม และสร้างความพึงพอใจของนายจ้าง ผู้ประกอบการ ผู้ใช้บัณฑิต ทั้งด้านปริมาณ และคุณภาพของบัณฑิตสาขาต่าง ๆ

การผลิตบัณฑิตต้องมีคุณภาพ ผลผลิตของมหาวิทยาลัยจะต้องถูกบันทึกโดยระบบที่ดี เมื่อผลิตบัณฑิตที่จบออกไปแล้วควรมีการติดตามผลเพื่อนำผลการวิเคราะห์มาศึกษาเป็นรายกรณี อาจต้องใช้แรงกดดันจากภายนอกเพื่อให้มีการปรับปรุงแก้ไขไปในแนวทางที่ควรจะเป็น ให้สังคมสะท้อนภาพ หรือให้ประชาพิจารณ์ (Public Hearing) นอกจากนี้ต้องมีการพัฒนาศึกษาให้มีจิตสำนึก ต้องพยายามสร้างเอกลักษณ์ให้เห็นความแตกต่างว่าจะประกันคุณภาพอย่างไร

หลักสูตร แนวคิดการเปิดหลักสูตรใหม่ยังมีน้อยมาก ส่วนใหญ่ใช้หลักสูตรเดิมที่เปิดมานาน สมัยที่เป็นวิทยาลัยครูและเป็นสถาบันราชภัฏ หลักสูตรใหม่ควรยึดเกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และศึกษาแนวโน้มการรองรับของตลาดแรงงาน หลักสูตรต้องตอบสนองความต้องการของชุมชน ท้องถิ่น ต้องยึดตลาดเป็นตัวตั้ง แล้วเสริมสิ่งที่สังคมและตลาดแรงงานต้องการเพิ่มในหลักสูตร หลักสูตรที่เปิดไม่ควรมองเฉพาะบุคลากรที่มีอยู่ในมหาวิทยาลัยเท่านั้น แต่ต้องดูตลาดแรงงาน สังคม และชุมชนเป็นหลักกว่ามีความต้องการให้เปิดสาขาใด ในการจัดการเรียนการสอนนั้นต้องถามผู้เรียนว่าต้องการให้สอนอะไร การเรียนการสอนต้องทันต่อความต้องการของชุมชน ต้องดูตลาดเป็นตัวตั้งแล้วเสริมสิ่งที่สังคมและตลาดแรงงานต้องการเพิ่มในหลักสูตร การเปิดหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาควรเน้นเฉพาะสาขาที่ชำนาญจริง ๆ

นอกจากนี้ หลักสูตรของมหาวิทยาลัยราชภัฏควรเป็นหลักสูตรที่เชื่อมโยงกับการเรียนการสอนเชิง
ภูมิปัญญาท้องถิ่น

อาจารย์ผู้สอน ควรมีระบบพัฒนาคุณภาพ และบุคลากรทางการศึกษาที่มีคุณภาพและ
ชัดเจน โดยส่งเสริมการทำผลงานทางวิชาการของคณาจารย์ สนับสนุนการทำโครงการของผู้เรียน
ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการด้านวัฒนธรรมท้องถิ่นหรือของชาติ ควรมีการกำหนดมาตรฐาน
สำหรับภาระงานประเภทต่าง ๆ ของอาจารย์ที่ชัดเจนแล เหมาะสมกับการปฏิบัติงานได้อย่างมี
คุณภาพ การกำหนดภาระงานที่ช่วยให้สามารถทำการสอนควบคู่ไปกับงานวิจัยได้ เช่น อาจารย์
ผู้สอนไม่ควรสอนเกิน 12 ชั่วโมง และไม่เกิน 2 รายวิชา และทำงานวิจัยได้ ส่งเสริมให้
คณาจารย์ผลิตผลงานทางวิชาการให้เป็นที่ยอมรับจากสังคมภายนอก ครูผู้สอนต้องเติมสิ่งใหม่ ๆ
ให้กับผู้เรียน การให้ความรู้แก่ผู้เรียน ผู้สอนต้องมีมาตรฐานด้านความรู้แบบเดียวกัน ต้องมีความ
พร้อมทั้งอาจารย์ผู้สอน อุปกรณ์การเรียนการสอน และแหล่งการเรียนรู้ นอกจากนี้ควรให้
สวัสดิการและการสร้างขวัญกำลังใจให้อาจารย์ผู้สอนอยู่ในสังคมอย่างมีเกียรติ

กิจกรรมการเรียนการสอน ปัจจุบันการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยราชภัฏยังเป็นรูป
แบบเดิม ตอบสนองความต้องการของชุมชนและสังคมไม่มากเท่าที่ควร จึงควรมีการจัดตั้งศูนย์
ส่งเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอน เพิ่มทักษะทางภาษาอังกฤษ ส่งเสริมด้านคุณธรรม
จริยธรรม และมีการประกันคุณภาพการศึกษา ควรพัฒนาความร่วมมือระหว่าง โปรแกรมวิชา
ภาควิชา คณะ ในด้านวิชาการ ในการถ่ายทอดการเรียนการสอนควรมีวิธีสอนหลาย ๆ รูปแบบ
เช่น แบบเน้นปัญหาเป็นหลัก (Problem Based Learning) เน้นวิธีการสร้างกระบวนการทัศน์ใหม่
มากกว่าการป้อนข้อมูล การสอนเน้นการบูรณาการ ควรสอนแบบสหวิทยาการ (Interdisciplinary)
ผู้สอนต้องปรับเปลี่ยนวิธีการสอนใหม่ โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ครูควรเป็นผู้ฝึก (Trainer) หรือ
ผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) และกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ให้กับชุมชน ควรมีกิจกรรม
การเรียนรู้นอกห้องเรียนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยส่งเสริมการเรียนรู้จากประสบการณ์จริงบน
ฐานภูมิปัญญาท้องถิ่น มีโครงการ ผลงานวิชาการ และงานวิจัยลงในวารสารระดับนานาชาติที่เป็น
การพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่นที่ผสมผสานเข้ากับ ภูมิปัญญาสากล ส่งเสริมให้ผู้เรียนที่ได้รับรางวัล
จากการประกวดผลงาน หรือโครงการที่เกี่ยวข้องกับการประยุกต์ภูมิปัญญาท้องถิ่นกับภูมิปัญญา
สากลเข้าด้วยกัน ด้านกิจกรรมนักศึกษาควรมีการเชื่อมโยงกับหน่วยงานอื่น สร้างความร่วมมือ
ระหว่างมหาวิทยาลัยและชุมชนให้เข้ามามีส่วนร่วมจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาภูมิปัญญา
ท้องถิ่น มีการสนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนมีโอกาสพบปราชญ์ชาวบ้านหรือเรียนรู้เกี่ยวกับภูมิ
ปัญญาท้องถิ่น มีกระบวนการผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพ ได้มาตรฐานเหมาะสมกับวิชาชีพชั้นสูง
และจัดกิจกรรมเพื่อปลูกฝังจิตสำนึกและความภูมิใจในความเป็นบัณฑิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ด้านการวิจัย

ทิศทางการวิจัย เน้นการวิจัยชุมชนและสังคม ประเด็นการวิจัยต้องเน้นเกี่ยวกับเรื่องชุมชนเป็นหลัก ต้องสร้างนักวิจัยให้เกิดขึ้นในวงวิชาการ ผลการวิจัยต้องนำไปใช้ประโยชน์ได้จริง ทั้งในการพัฒนาการเรียนการสอน แก้ปัญหาชุมชนและสังคม การวิจัยต้องมีหลักฐานการวิจัยทุกด้านและนำไปบูรณาการ เพื่อพัฒนาคน สร้างบัณฑิตรับใช้สังคมที่มีคุณภาพ นอกจากนี้ต้องมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโครงการพระราชดำริในการปฏิบัติการกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น โดยมีจำนวนงานวิจัยที่นำไปใช้ประโยชน์ในการพัฒนาท้องถิ่นได้อย่างแท้จริง และการมีงานวิจัยตามแนวพระราชดำริที่ได้รับรางวัลเพื่อพัฒนาท้องถิ่น

การบริหารงานวิจัย ในการบริหารงานวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏควรวรมีหน่วยงานกลางในการประเมินงานวิจัย เรียกว่าสถาบันวิจัย ที่ทำหน้าที่ประสานความร่วมมือ สร้างเครือข่ายงานวิจัย ทั้งภายในและภายนอกมหาวิทยาลัยรวมทั้งต่างประเทศ มีการปฏิบัติจริงอย่างเข้มแข็งและเป็นที่ยอมรับของสังคม และต้องมีการเผยแพร่สู่การบริการสาธารณะ

งบประมาณที่สนับสนุนการวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏควรวรมีสถักสนับสนุนงบประมาณเพื่อการวิจัยโดยเฉพาะ เช่น จัดสรรงบประมาณ 3 เปอร์เซ็นต์ของงบประมาณทั้งหมดให้อาจารย์ผู้สอนทำการวิจัย มีการจัดสรรงบประมาณในการสนับสนุนการทำวิจัย การจัดสรรงบประมาณสนับสนุนภารกิจด้านการสร้างและพัฒนางานวิจัยให้มีคุณภาพ มีการระดมทุนวิจัยจากแหล่งทุนภายนอกเพื่อพัฒนางานวิจัย

ด้านการบริการชุมชน

ทิศทางการบริการชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏควรวรมีสถักส่งเสริมสร้างความเข้มแข็งให้ผู้นำชุมชน ผู้นำศาสนา นักการเมือง ให้มีจิตสำนึกในระบบประชาธิปไตย ต้องเรียนรู้เกี่ยวกับการเป็นผู้นำ และความเข้มแข็งของชุมชน สร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยกับชุมชนในการพัฒนาผู้นำชุมชนให้เข้มแข็ง มีผู้นำศาสนาที่เข้มแข็งในการจรรโลงคุณธรรม จริยธรรมในท้องถิ่น การบริการของมหาวิทยาลัยต้องลงสู่ชุมชน ต้องให้ความรู้ ให้การอบรมกับชุมชนมากขึ้น ประชาชนในชุมชนเห็นความสำคัญและมีความสามารถในการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีพื้นบ้านเพื่อการประกอบอาชีพได้ สร้างคนในชุมชนที่ให้ความสำคัญและสนใจในการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

การบริการชุมชน มหาวิทยาลัยราชภัฏควรวรมีสถักให้ความสำคัญกับชุมชน ตอบสนองความต้องการของชุมชน เน้นบริการชุมชนทุกรูปแบบ ประชาสัมพันธ์ ตอบปัญหาชุมชนได้ มองปัญหาของชุมชนออก การบริการชุมชนต้องมีการประชาสัมพันธ์ สร้างการยอมรับและช่วยให้ชุมชนสามารถพัฒนาระบบและพึ่งตนเอง และหาวิธีทางช่วยเหลือชุมชนให้ช่วยเหลือตนเองได้ มหาวิทยาลัยราชภัฏควรวรมีสถักต้องทราบความต้องการของชุมชน ต้องสร้างความร่วมมือกันระหว่าง

นักวิชาการและนักบริหารเพื่อบริการชุมชนทุก ๆ รูปแบบ เช่น เปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามีส่วนร่วมในการบริการทางวิชาการและวิจัยชุมชน การให้ความร่วมมือกับจังหวัดในการทำแผนยุทธศาสตร์ แผนกลยุทธ์ แผนการจัดการความรู้ เพิ่มจำนวนคอมพิวเตอร์สำหรับใช้ในการบริการชุมชน เป็นต้น มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรวิทยาลักษณ์ในการที่จะบริการทางวิชาการแก่ชุมชนได้ โดยมีจุดแข็งในเรื่องโครงการกองทุนหมู่บ้าน การติดตามบัณฑิต การเปิดหลักสูตรประกาศนียบัตรบัณฑิต โครงการความร่วมมือกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ควรมีโครงการและกิจกรรมความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยในประเทศ กับมหาวิทยาลัยต่างประเทศเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น ซึ่งพัฒนาขึ้นจากความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยในประเทศกับมหาวิทยาลัยต่างประเทศ ส่งเสริมประชาชนในท้องถิ่นให้ความสำคัญและให้ความร่วมมือในการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ให้ได้รับการดูแลรักษา และฟื้นฟูอย่างยั่งยืน นอกจากนี้มหาวิทยาลัยราชภัฏควรมีโครงการ หรือกิจกรรมที่ทำร่วมกันระหว่างมหาวิทยาลัยกับชุมชน รวมถึงเครือข่ายความร่วมมือและมีมิติที่หลากหลายกับกลุ่มคนต่าง ๆ ในสังคม

ผลการวิจัยตามขั้นตอนที่ 2 ซึ่งเป็นผลมาจากการศึกษาตามขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยนำมาร่างรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 โดยวิธีการร่างด้วยการอาศัยผลการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ผู้วิจัยกร่างรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 จึงได้ร่างรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547

ผลการวิจัยตามขั้นตอนที่ 3 ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยได้นำร่างไปตรวจสอบ เพื่อให้ได้รูปแบบการบริหารจัดการมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ผลการตรวจสอบได้รูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏดังนี้

การบริหารการเรียนการสอน

ปณิธาน

แสวงหาความเป็นจริง เพื่อสู่ความเป็นเลิศทางวิชาการ บนพื้นฐานของภูมิปัญญาท้องถิ่น ผลิตภัณฑ์ที่มีความรู้คู่คุณธรรม เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ ความภูมิใจในวัฒนธรรมของท้องถิ่นและของชาติ เสริมสร้างความเข้มแข็งวิชาชีพครู

ด้านการเรียนการสอน

ต้องตอบสนองความต้องการของผู้เรียน ต่อสังคม และต่อชุมชน เน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ การเรียนการสอนเน้นปัญหาเป็นหลัก เน้นวิธีการสร้างกระบวนการทัศน์ใหม่ ควรใช้วิธีการ

สอนหลาย ๆ รูปแบบ ควรสอนแบบบูรณาการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นกระบวนการที่สนใจใหม่มากกว่า การป้อนข้อมูลกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ในชุมชน

หลักสูตร

เชื่อมโยงการเรียนการสอนกับภูมิปัญญาท้องถิ่น หลักสูตรหลากหลาย และยึดตาม มาตรฐานของ สกอ. เชื่อมโยงกิจกรรมนักศึกษากับหน่วยงานอื่นเพื่อพัฒนาความร่วมมือด้าน วิชาการมีความพร้อมด้านแหล่งการเรียนรู้

อาจารย์ผู้สอน

ผู้สอนต้องเติมความรู้ใหม่ ๆ ให้กับผู้เรียน ผู้สอนต้องมีมาตรฐานด้านความรู้ ครูควร เป็นผู้ฝึก (Trainer) หรือผู้อำนวยความสะดวก (Facilitator) มีการส่งเสริมให้อาจารย์ทำวิจัย เกี่ยวกับการพัฒนาการเรียนการสอน โดยกำหนดเป็นภาระงานและจัดสรรงบประมาณสนับสนุน มีการจัดอบรมอย่างต่อเนื่องตามความต้องการของอาจารย์ โดยการสำรวจความต้องการที่จำเป็นที่ แท้จริงของอาจารย์ ให้สวัสดิการและสร้างขวัญกำลังใจให้ผู้สอนอยู่ในสังคมอย่างมีเกียรติ นอกจากนี้ต้องสร้างอาจารย์รุ่นใหม่ทดแทนอาจารย์รุ่นเก่าให้มีวินัย มีความรับผิดชอบและมีความ ผูกพันกับมหาวิทยาลัย ต้องเร่งรัดพัฒนาทั้งผู้บริหารและอาจารย์อย่างเป็นทางการให้เข้าใจในการ สอนและบทบาทหน้าที่และเข้าใจคำว่า คุณภาพของการจัดการศึกษาอย่างแท้จริง

นักศึกษา

การรับนักศึกษาควรเน้นความเป็นเลิศทางคุณธรรมความมีค่าของความเป็นคนเน้นความ ดีควบคู่กับความสามารถทางวิชาการ ส่งเสริมผู้เรียนได้รับรางวัลประกวดผลงานหรือโครงการ

ด้านการวิจัย

มีการศึกษาวิจัย ส่งเสริม สืบสานโครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริในการ ปฏิบัติภารกิจของมหาวิทยาลัยเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น เน้นการวิจัยชุมชนและสังคม สร้างนักวิจัย ให้เกิดขึ้นในวงการวิชาการ งานวิจัยมีการเผยแพร่สู่สาธารณชน งานวิจัยต้องแก้ปัญหาการเรียน การสอนได้จริง ในการวิจัยมีหลักฐานการวิจัยและนำไปบูรณาการและสามารถนำไปใช้ประโยชน์ ได้จริง ให้การสนับสนุนให้อาจารย์ทำวิจัย โดยลดภาระงานสอน (สอนไม่เกิน 12 ชั่วโมงและไม่ เกิน 2 รายวิชา)

งบประมาณและการสนับสนุนการทำวิจัย

สนับสนุนงบประมาณในการทำวิจัยคิดเป็น 3 % ของงบประมาณทั้งหมด หรือมีจำนวน มากเพียงพอในการทำวิจัยที่มีคุณภาพ สร้างความร่วมมือกับมหาวิทยาลัยในภูมิภาคอื่น ๆ มี หน่วยงานกลางประสานเครือข่ายการวิจัยเพื่ออำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยน ร่วมมือ ช่วยเหลือกันด้านการวิจัยทั้งภายในและระหว่างมหาวิทยาลัยและกับหน่วยงานภายนอกทั้งภาครัฐ

และภาคเอกชน ส่งเสริมและประเมินงานวิจัยที่มีความเข้มแข็งเป็นที่ยอมรับของสังคม มีการจัดสรรงบประมาณสนับสนุนภารกิจด้านการสร้างและพัฒนางานวิจัยที่มีคุณภาพ อันเนื่องมาจากโครงการตามแนวพระราชดำริ งานวิจัยใช้ประโยชน์ในการพัฒนาท้องถิ่นอย่างแท้จริง ผลิดงานวิจัยหรือผลงานทางวิชาการด้านการพัฒนาท้องถิ่นที่เป็นที่ยอมรับระดับนานาชาติ

ด้านการบริการชุมชน

เรียนรู้และเสริมสร้างความเข้มแข็งของผู้นำชุมชน ประสานความร่วมมือและช่วยเหลือเกื้อกูลกันระหว่างมหาวิทยาลัย ชุมชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ทั้งในและระหว่างประเทศ ศึกษาและแสวงหาเทคโนโลยีพื้นบ้านและเทคโนโลยีสมัยใหม่ เปิดกว้างให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอน ให้ความร่วมมือในการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ มีการบริการชุมชนทุกรูปแบบ และให้ความสำคัญกับชุมชน สร้างการยอมรับและช่วยให้ชุมชนชุมชนสามารถพัฒนาระบบและพึ่งตนเอง สร้างความเข้มแข็งให้กับผู้นำชุมชน มีโครงการ กิจกรรมพัฒนาชุมชนท้องถิ่นอย่างสม่ำเสมอให้การดูแลรักษา มีโครงการความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยในต่างประเทศส่งเสริมให้ประชาชนในท้องถิ่นให้ความสำคัญและร่วมมือในการพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติพัฒนาทรัพยากรท้องถิ่นให้การดูแลรักษา และมีการสร้างเครือข่ายความร่วมมือในการทำกิจกรรมร่วมกัน

ผลการวิจัยตามขั้นตอนที่ 4 และขั้นตอนที่ 5 ผู้วิจัยจัดสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ประกอบกับแนวคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำไปสอบถามความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ได้แก่ อธิการบดี รองอธิการบดี ผู้ช่วยอธิการบดี คณบดี ผู้อำนวยการศูนย์ สำนัก ได้ข้อค้นพบที่สำคัญดังนี้

1. รูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 **ด้านการเรียนการสอน** ผู้บริหารที่เป็นผู้ปฏิบัติ มีความเห็นด้วยในระดับมากถึงมากที่สุดในทุกประเด็น โดยประเด็นที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดที่สำคัญได้แก่

1.1 หลักสูตรตอบสนองให้ผู้เรียนเป็นคนดี คนเก่ง และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข โดยมีระบบการพัฒนาผู้เรียนให้มีความแกร่งทั้งทางความคิดทางวิชาการ ความมีความเป็นผู้นำ มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาต่าง ๆ และติดตามความเคลื่อนไหวทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม มีการบูรณาการการเรียนการสอนให้เข้ากับหลักจริยธรรม และให้นักศึกษามีความสำนึกในความเป็นไทย

1.2 การเปิดหลักสูตรใหม่พิจารณาตลาดแรงงาน บุคลากรที่มีอยู่ว่ามีความรู้ความชำนาญในหลักสูตรที่เปิดใหม่ หลักสูตรที่เปิดควรได้รับการอนุมัติจากสภามหาวิทยาลัย โดยยึด

ตามเกณฑ์มาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และคววศึกษาแนวโน้มการรองรับของตลาดแรงงาน โดยหลักสูตรที่เปิดต้องตอบสนองความต้องการของชุมชนและท้องถิ่นเป็นตัวตั้ง แล้วเสริมสิ่งที่สังคมหรือตลาดแรงงานต้องการเพิ่มในหลักสูตร มหาวิทยาลัยราชภัฏควรมีการวิจัยเพื่อวางแผนการผลิตบัณฑิตเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงาน

1.3 การพัฒนาหลักสูตรผลิตบัณฑิตที่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานในอนาคต ส่วนใหญ่ใช้หลักสูตรเดิมที่สอนมานานตั้งแต่ที่เป็นวิทยาลัยครูและเป็นสถาบันราชภัฏ การเมื่อสังคมโลกเปลี่ยนไปต้องมาดูความต้องการของตลาดแรงงาน มหาวิทยาลัยราชภัฏควรมุ่งผลิตบัณฑิตตามจุดแกร่งหรือเอกลักษณ์ของมหาวิทยาลัย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการผลิตกำลังคน นอกจากนี้ควรมีการตรวจสอบและติดตามผลตลอดเวลาเพื่อเป็นหลักประกันว่า บัณฑิตที่ผลิตออกไปมีคุณภาพตามที่ต้องการ

เป็นที่น่าสังเกตว่า ประเด็นเกี่ยวกับ “ผลงานทางวิชาการของอาจารย์หรือโครงการของผู้เรียนมีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาส่งเสริมการพัฒนาท้องถิ่น” ผู้ปฏิบัติได้ให้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าประเด็นอื่น ๆ ทั้งหมด ซึ่งเป็นข้อบ่งชี้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้นมีความร่วมมือระหว่างมหาวิทยาลัยกับชุมชน และชุมชนเข้ามีส่วนร่วมจัดการเรียนการสอนเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น แต่ยังคงอยู่ในระดับน้อยที่มหาวิทยาลัยราชภัฏควหาแนวทางพัฒนาสนับสนุนให้มากกว่านี้

2. รูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 **ด้านการวิจัย** ผู้ปฏิบัติมีความเห็นด้วยในระดับมากในทุกประเด็น โดยประเด็นที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดที่สำคัญได้แก่

2.1 สนับสนุนการทำวิจัยโดยจัดฝึกอบรม หรือจัดหาที่ปรึกษาเพื่อให้คำแนะนำ โดยมีกลไกหรือระบบที่สามารถดึงดูดผู้มีความรู้ความสามารถและมีความสนใจในการทำวิจัยให้เข้ามาเป็นบุคลากรวิจัยให้ความรู้แนะนำแก่ผู้วิจัยได้ โดยสามารถก้าวหน้าได้ในสายงานและมีกลไกพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

2.2 มีหน่วยงานกลางดูแลการบริหารจัดการงานวิจัยในภาพรวมของมหาวิทยาลัยเพื่อส่งเสริมและอำนวยความสะดวกแก่นักวิจัย ทำหน้าที่ประสานงานเครือข่ายการวิจัย การแลกเปลี่ยนร่วมมือ ช่วยเหลือในด้านการวิจัยทั้งภายในและระหว่างมหาวิทยาลัย รวมทั้งจัดสรรงบประมาณสนับสนุนภารกิจสร้างและพัฒนางานวิจัยอย่างต่อเนื่อง และเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารงานวิจัยสู่สาธารณชน

2.3 พัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานสากล ให้สามารถสร้างงานวิจัยที่มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการ

พัฒนามหาวิทยาลัยเพื่อท้องถิ่นและสังคมได้ ในการส่งเสริมการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษา ให้มีจุดเน้นที่การวิจัยให้ชัดเจน และสนับสนุนทุนวิจัยอย่างพอเพียง

เป็นที่น่าสังเกตว่า ประเด็นเกี่ยวกับ “ผู้สอนมุ่งแต่การสอนเพียงอย่างเดียว ไม่มีเวลาทำวิจัยเพราะกลัวว่าจะสอนไม่ทันตามกำหนดเวลา” ผู้ปฏิบัติมีความเห็นด้วยน้อยกว่าประเด็นอื่น ๆ ทั้งหมด ซึ่งปัจจุบัน ภาระงานของอาจารย์มหาวิทยาลัยราชภัฏหน้อยอยู่ที่การสอนภาคพิเศษ เสาร์ อาทิตย์ ดังนั้น ในเชิงการศึกษาแล้ววิจัย จึงทำได้น้อย ซึ่งผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏควรได้พิจารณาเรื่องภาระงานที่เหมาะสม

3. รูปแบบการบริหารรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พุทธศักราช 2547 **ด้านการบริการชุมชน** ผู้ปฏิบัติมีความเห็นด้วยในระดับมากในทุกประเด็น โดยประเด็นที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดที่สำคัญได้แก่

3.1 เปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ความคิดเห็น ความรู้ ข้อเสนอแนะในกิจการของมหาวิทยาลัย สร้างวัฒนธรรมให้มีการยอมรับซึ่งกันและกัน

3.2 มหาวิทยาลัยให้ความช่วยเหลือทางวิชาการแก่ชุมชน ตามความต้องการของชุมชน เน้นบริการชุมชนทุกรูปแบบ สร้างการยอมรับและช่วยให้ชุมชนสามารถพัฒนาและพึ่งตนเองได้ จุดเด่นของราชภัฏคือเป็นมหาวิทยาลัยท้องถิ่นตั้งอยู่ในชุมชน สามารถที่จะตอบสนองความต้องการของชุมชนได้ตรงกับความต้องการ

3.3 ส่งเสริมและพัฒนาผู้นำชุมชนทุกรูปแบบ เพื่อให้สามารถนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ชุมชนอย่างแท้จริง ซึ่งประเด็นปัญหาของชุมชนให้ได้ โดยหาวิธีให้คนในชุมชนมองปัญหาของชุมชนให้ออก โดยดึงผู้นำชุมชนและสมาชิกในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมด้วย

เป็นที่น่าสังเกตว่า ประเด็นเกี่ยวกับ “เปิดโอกาสให้สังคมสะท้อนมุมมองหรือทำประชาพิจารณ์เกี่ยวกับการบริหารกิจการมหาวิทยาลัย” ผู้ปฏิบัติได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าประเด็นอื่น ๆ ทั้งหมด ซึ่งอาจจะหมายถึงว่าคนในชุมชนเองยังไม่สามารถพึ่งความรู้ด้านวิชาการด้วยตนเอง ต้องพึ่งนักวิชาการหรือพึ่งความรู้จากชุมชน ทำให้คนในชุมชนขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง จึงไม่กล้าที่จะวิจารณ์เกี่ยวกับการบริหารกิจการมหาวิทยาลัยราชภัฏ

อภิปรายผลการวิจัย

รูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย ด้านการเรียนการสอน ด้านการวิจัย และด้านการบริการชุมชน ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลดังนี้

ด้านการบริหารการเรียนการสอน

ตามข้อค้นพบรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พุทธศักราช 2547 **ด้านการเรียนการสอน** ผู้ปฏิบัติมีความเห็นด้วยในระดับมากถึงมากที่สุดในทุกประเด็น โดยมีประเด็นที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดที่สำคัญได้แก่ หลักสูตรตอบสนองให้ผู้เรียนเป็นคนดี เป็นคนเก่งและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การเปิดหลักสูตรใหม่ ควร พิจารณาตลาดแรงงาน บุคลากรที่มีอยู่ และผ่านการอนุมัติจากสภามหาวิทยาลัย การพัฒนาหลักสูตร ผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานในอนาคต

ประเด็น หลักสูตรตอบสนองให้ผู้เรียนเป็นคนดี คนเก่งและอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

ความสุข ในข้อค้นพบดังกล่าวมีความสอดคล้องกันทั้งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 แนวความคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ และสอดคล้องกับความเห็นของผู้ปฏิบัติซึ่งเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ที่ต้องการมุ่งเน้นให้มหาวิทยาลัยผลิตบัณฑิตที่มีความรู้คู่คุณธรรม พึ่งพาตนเองให้ได้มากที่สุด สอดคล้องกับแผนการผลิตบัณฑิตของประเทศ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เรืองจิตร กลั่นทพฺุระ (2540, หน้า 144-145) เกี่ยวกับรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐ โดยศึกษากับผู้แทนคณะกรรมการการศึกษา พบว่า ในการปรับปรุงการบริหารงานวิชาการในมหาวิทยาลัยเน้นผลผลิตด้านคุณภาพ โดยเฉพาะการเสริมสร้างคุณธรรม และ ปทีป เมธาคณวุฒิ (2532, หน้า 4-5, อ้างอิงจาก Cross. 1975) ได้กล่าวถึงคุณภาพของบัณฑิต ประกอบด้วยความเป็นเลิศ 3 ด้านคือ ความเป็นเลิศทางความคิด (Excellence with Ideas) ความเป็นเลิศในการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น (Excellence wit People) และความเป็นเลิศในการปฏิบัติการ (Excellence with Tthings) และสอดคล้องกับแนวคิดของ ผดุงชาติ สุวรรณวงศ์ (2542, หน้า 81) ที่เสนอว่า คุณภาพของบัณฑิตที่พึงประสงค์คือ บัณฑิตต้องมีคุณธรรมจริยธรรม และสอดคล้องกับแนวคิดของ วินัย วีระพัฒนานนท์ (2542, หน้า 22) ที่เสนอว่า ควรมีการสอดแทรกเกี่ยวกับคุณธรรมทุกสาขาวิชาเข้าไปในการเรียนการสอน โดย อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา ได้มีแนวคิดว่า ควรยึดแนวทาง ศีล สมาธิ ปัญญา ศีลต้องเป็นคนดีก่อน พอมีคุณธรรม จิตใจสงบ สมาธิเกิด ก็ จะนำไปสู่ปัญญา ความรู้สูงสุด แนวทางของศีล สมาธิ ปัญญา เป็นแนวทางที่ทำให้สติปัญญา ถ้าวัด และอาจารย์ผู้สอนเองต้องเป็นแบบอย่างของการเป็นผู้มีคุณธรรมจริยธรรม บทบาทของอาจารย์ต้องเข้าใจผู้เรียน มีบทบาทเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ควรให้การเรียนรู้แบบร่วมมือกัน (พหุปัญญา) ไม่ใช่แบบแข่งขัน (ไพบูลย์ วัฒนศิริธรรม, 2549) ในการจัดการเรียนการสอนอาจารย์ผู้สอนควรมีการบูรณาการการเรียนการสอนแต่ละรายวิชาเข้ากับหลัก นอกจากนี้ ในการจัดการเรียนการสอนควรมีการกำหนดหลักเกณฑ์หรือแนวปฏิบัติที่ดี (Best Practice) ที่เกิดจากการเรียนรู้บนฐานภูมิปัญญาท้องถิ่น มีกิจกรรมการเรียนการสอนโดยประยุกต์

บนพื้นฐานภูมิปัญญาท้องถิ่นและภูมิปัญญาสากล และมีระบบการพัฒนาผู้เรียนให้มีความแกร่งทางความคิด ทางวิชาการ และมีความเป็นผู้นำมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสาขาวิชาต่าง ๆ และติดตามความเคลื่อนไหว ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก คนเราเมื่อเป็นคนดีแล้วเป็นคนเก่ง ความสุขก็จะตามมา

ประเด็น การเปิดหลักสูตรใหม่ควร พิจารณาตลาดแรงงาน บุคลากรที่มีอยู่ และผ่านการอนุมัติจากสภามหาวิทยาลัย และการพัฒนาหลักสูตรผลิตบัณฑิตที่มีอยู่ ตรงกับความต้องการของตลาดแรงงานในอนาคต ในข้อค้นพบดังกล่าวมีความสอดคล้องกันกับแนวคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ รวมทั้งผู้ปฏิบัติที่เป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ และสอดคล้องกับผลการวิจัย ของ ธวัช เดิมฉนวน (2548, หน้า 147-148) ที่ศึกษาการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพในการจัดการศึกษาระดับปริญญาตรีของสถาบันอุดมศึกษาสังกัดกรมศิลปากรโดยศึกษากับอาจารย์ผู้สอนในสถาบันอุดมศึกษา สังกัดกรมศิลปากรในเขตภาคกลาง พบว่า การเปิดหลักสูตรต้องให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคมและตลาดแรงงานในปัจจุบัน และจากการสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิหลายท่าน ได้ให้แนวคิดที่เหมือนกันคือ ต้องดูบริบทของสังคมเป็นตัวตั้ง มีการสำรวจข้อมูลก่อนเปิดหลักสูตรหรือปรับปรุงหลักสูตร และต้องดูมาตรฐานหลักสูตรว่ามีบุคลากรครบถ้วน ผ่านการอนุมัติจากสภามหาวิทยาลัย หลักสูตรที่เปิดควรเป็นหลักสูตรที่เป็นความต้องการของท้องถิ่นจริงๆ สอดคล้องกับแนวคิดของ สุวจน์ ธิปตพัลลภ (2545, หน้า 10) กล่าวว่า ในส่วนภาคอุตสาหกรรมที่มีการแข่งขันกันมาก จำเป็นต้องได้บุคลากรที่มีมาตรฐาน จึงถือเป็นภารกิจหนึ่งที่สถาบันอุดมศึกษาต้องผลิตบัณฑิตที่สามารถปฏิบัติงานได้ตรงตามความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและต้องทำงานได้ทันที และสอดคล้องกับแนวคิดของ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2543, หน้า ก) เกี่ยวกับการจัดการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาว่า ควรให้ความสำคัญกับหลักสูตรให้มาก กล่าวคือ ควรกำหนดหลักสูตรให้สอดคล้องกับความต้องการของสังคม ปัจจุบันและอนาคตเป็นไปตามวิสัยทัศน์ของการอุดมศึกษา ควรมีการคิดค้นนวัตกรรมหลักสูตรอย่างสม่ำเสมอ การเรียนการสอน กิจกรรมเชิงวิชาการ การวิจัยและการวางแผน การพัฒนาหลักสูตรให้ชัดเจน ควรมีการตรวจสอบมาตรฐานของหลักสูตร และสอดคล้องกับแนวคิดของ ปรียาพร วงษ์อนุตรโรจน์ (2535, หน้า 38-39) ที่กล่าวถึงหลักสูตรต้องได้รับการรับรอง คุณภาพมาตรฐาน ซึ่งบรรจุแนวคิดด้านรูปแบบบูรณาการและนำไปใช้เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนเพื่อความเป็นเลิศ และสอดคล้องกับแนวคิดของ จรัส สุวรรณเวลา (2539, หน้า 89-90, 92) ที่เสนอว่า การสร้างหลักสูตรใหม่และปรับปรุงหลักสูตรเดิม หลักสูตรที่ใช้ในปัจจุบันยังต้องมีการปรับปรุงอย่างมาก จึงจะทันกับพลวัตรของวิชาการและโลก สอดคล้องกับแนวคิดของ สำเนาวัชรศิลป์ (2544, หน้า 33) และ จอมจิน จันทรสกุล (2549, อัดสำเนา) เกี่ยวกับการพัฒนา

หลักสูตรและการสร้างนักศึกษาในอุดมคติว่า การสร้างนักศึกษาในอุดมคติต่างจากการสร้าง นักศึกษาให้มีความรู้เพียงอย่างเดียว แต่ต้องพัฒนานักศึกษาให้คิด วิเคราะห์ สังเคราะห์อย่างเป็น ระบบ รวมทั้งให้เป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรม ด้านศีลธรรมโดยให้ยึดมั่นในความเชื่อ และ แนวทางการปฏิบัติของศาสนา และด้านสังคมและวัฒนธรรมของประเทศ เพื่อให้บัณฑิตมีคุณภาพ เปรียบพร้อมด้วยคุณค่า คุณภาพและคุณประโยชน์ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่า หลักสูตรของ มหาวิทยาลัยราชภัฏส่วนใหญ่เดิมคือหลักสูตรที่เป็นวิทยาลัยครูและสถาบันราชภัฏมาก่อน เมื่อ เปลี่ยนมาเป็นมหาวิทยาลัยราชภัฏจึงมีความจำเป็นต้องปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อให้ทันต่อ ความก้าวหน้าของวิชาการและเทคโนโลยีและทันต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมประเทศ ใน การปรับปรุงหลักสูตรจะต้องมีการประเมินหลักสูตรก่อนเพื่อดูว่าหลักสูตรที่ใช้อยู่เหมาะสมหรือไม่ เพื่อจะได้ปรับปรุงหลักสูตรนั้นให้มีความเหมาะสมกับสถานการณ์ นอกจากนี้ ในการปรับปรุง หลักสูตรแต่ละหลักสูตรก็ควรที่จะให้ผู้ประกอบการหรือผู้ใช้บัณฑิตได้เข้ามาร่วมพิจารณาแสดง ความคิดเห็น ในการปรับปรุงหรือร่างหลักสูตรใหม่เพื่อจะได้บัณฑิตที่มีความรู้ตรงความต้องการ ในฐานะผู้ใช้บัณฑิตก็ต้องการให้มหาวิทยาลัยพัฒนานักศึกษาให้มีคุณลักษณะที่เอื้อต่อการทำงาน ให้มากขึ้น ตามทิศทางการพัฒนา คุณลักษณะบัณฑิต เพราะนักศึกษายังขาดความรับผิดชอบใน บางเรื่อง แต่ยอมรับได้ว่านักศึกษาของมหาวิทยาลัยสามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ ถ้าหาก มหาวิทยาลัยเสริมสร้างหลักสูตรที่สร้างคุณค่าเพิ่มขึ้นก็จะช่วยให้สังคมยอมรับบัณฑิตของ มหาวิทยาลัยมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม แม้แต่ในประเด็นที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดจากผู้ปฏิบัติที่มีความเห็นด้วยใน ระดับมากถึงมากที่สุดนั้น โดยความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิและผู้บริหารเองก็ยังคงตั้งข้อสังเกตในวิถี ปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติด้วยเช่นกัน ได้แก่ ประเด็นด้านการสอนหลักสูตรบัณฑิต ศึกษา การเรียนการสอนควรเน้นคุณภาพมากกว่าปริมาณ การเปิดหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาต้อง ตอบคำถามให้ได้ว่า เรียนแล้วไปทำอะไร ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิได้ให้ข้อสังเกตว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏ บางแห่งมีบุคลากรน้อยใช้สายผู้สอนทำงานหลายด้าน ทำให้เกิดความอ่อนแอทั้งด้านการสอน บัณฑิตและการผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ นอกจากนี้ผลผลิตของมหาวิทยาลัยจะต้องถูกบันทึกด้วย ระบบที่ดี และเมื่อผลิตบัณฑิตออกไปแล้วควรมีการติดตามผลเพื่อนำมาวิเคราะห์มาศึกษาเป็นราย กรณี ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะ หลักสูตรที่เปิดสอนระดับบัณฑิตศึกษาส่วนใหญ่เป็นหลักสูตร ทางด้านการศึกษา นักศึกษาที่มาศึกษาต่อส่วนใหญ่ปฏิบัติหน้าที่ในสถานศึกษา จึงมีเวลาทุ่มเท ให้กับการเรียนได้ไม่เต็มที่ เหตุผลของการศึกษาต่อส่วนใหญ่ก็คือต้องการเพิ่มวุฒิ หรือมาศึกษาต่อ เพราะเป็นไปตามระเบียบข้อบังคับของโครงสร้างสายงาน ดังนั้น โอกาสของการที่จะเน้นคุณภาพ จึงเป็นไปได้ค่อนข้างยาก นอกจากนี้อาจารย์ผู้สอนบางท่านต้องมีภาระการสอนทั้งระดับปริญญาตรี

และระดับบัณฑิตศึกษา และอยู่ในตำแหน่งผู้บริหาร ในการจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษาให้มีคุณภาพได้ในระดับหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏเองก็พยายามเตรียมคนไปสู่การพัฒนาและพึ่งพาตนเองให้มากที่สุด ปรับแนวคิดของคนในองค์กรไปสู่การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม ปรับแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการเรียนรู้การสอน หลักสูตรแต่ละหลักสูตรต้องปรับให้เหมาะสมให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก มหาวิทยาลัยทำแผนยุทธศาสตร์ และเจาะลึกลงไปในแผนยุทธศาสตร์ ทิศทาง การเปลี่ยนแปลง โดยดูจากบริบท สิ่งแวดล้อมภายนอก เพื่อนำมากำหนดยุทธศาสตร์ และยุทธศาสตร์ที่ได้ต้องนำไปสู่การปฏิบัติที่ชัดเจน ส่วนในการติดตามผลบัณฑิตเพื่อนำผลมาวิเคราะห์นั้น ได้มีการติดตามบัณฑิตแต่ไม่สามารถติดตามได้ทั้งหมด เนื่องจากบัณฑิตที่จบการศึกษาไปแล้วจะไปทำงานทั้ง และไม่ได้แจ้งกลับมาที่มหาวิทยาลัย ดังนั้นมหาวิทยาลัยจึงไม่สามารถติดตามผลบัณฑิตได้เท่าที่ควร

เป็นที่น่าสังเกตว่า ประเด็นเกี่ยวกับ **“ผลงานทางวิชาการของอาจารย์หรือโครงการของผู้เรียนมีความเกี่ยวข้องกับการพัฒนาส่งเสริมการพัฒนาท้องถิ่น”** กลุ่มตัวอย่างได้ให้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าประเด็นอื่น ๆ ทั้งหมดนั้น สอดคล้องกับผลการวิจัย ของ อิศเรศ พิพัฒน์มงคลพร (2542, หน้า 147) ที่วิจัยรูปแบบการพัฒนาอาจารย์ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า อาจารย์ตระหนักในการทำวิจัย เพราะนอกจากงานวิจัยช่วยให้เกิดความก้าวหน้าทางด้านวิชาการแล้ว ยังสามารถนำงานวิจัยไปใช้เป็นส่วนหนึ่งในการทำผลงานเพื่อเข้าสู่ตำแหน่งทางวิชาการและสอดคล้องกับแนวคิดของ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544, หน้า 109-110) ที่กล่าวถึง การจัดอาจารย์ให้ปฏิบัติภารกิจที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน โดยส่งเสริมสนับสนุนให้อาจารย์ปฏิบัติภารกิจอื่น ๆ ได้แก่ การทำวิจัยและการสร้างผลงานทางวิชาการ จากข้อค้นพบดังกล่าวสะท้อนถึงข้อจำกัดของการบริหารจัดการภายในมหาวิทยาลัย ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิและผู้ปฏิบัติได้ให้ความสำคัญในประเด็นนี้ และระดับผู้บริหารเองควรหาแนวทางที่จะส่งเสริมการทำ โครงการให้สอดคล้องกับการพัฒนาท้องถิ่นให้มากขึ้น

ด้านการวิจัย

ตามข้อค้นพบรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พุทธศักราช 2547 **ด้านการวิจัย** ผู้บริหารที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นด้วยในระดับมากในทุกประเด็น โดยมีประเด็นที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดที่สำคัญ ได้แก่ สนับสนุนการทำวิจัยโดยจัดฝึกอบรม หรือจัดหาที่ปรึกษาเพื่อให้คำแนะนำ มีหน่วยงานกลางดูแลการบริหารจัดการงานวิจัยในภาพรวมของมหาวิทยาลัยเพื่อส่งเสริมและอำนวยความสะดวกแก่นักวิจัย พัฒนาคุณภาพการจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานสากล ให้สามารถ

สร้างงานวิจัยที่มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนามหาวิทยาลัยเพื่อ
ท้องถิ่นและสังคมได้

ประเด็น สนับสนุนการทำวิจัยโดยจัดฝึกอบรม หรือจัดหาที่ปรึกษาเพื่อให้คำแนะนำ ใน
ข้อค้นพบดังกล่าวมีความสอดคล้องกันทั้งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547
แนวความคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ และสอดคล้องกับความเห็นของผู้ปฏิบัติซึ่งเป็นผู้บริหาร
มหาวิทยาลัยราชภัฏ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อิศเรศ พิพัฒน์มงคลพร (2542, หน้า 147)
ที่ได้ทำการศึกษารูปแบบการพัฒนาอาจารย์ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า ผู้บริหารส่วนใหญ่ได้
ทำวิจัยโดยได้รับแรงจูงใจคือ เพื่อนำงานวิจัยไปประกอบการปรับเลื่อนตำแหน่งทางวิชาการ
สอดคล้องกับผลการวิจัยของ มนสิทธิ์ สิทธิสมบูรณ์ (2536, หน้า 78) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ
การพัฒนาอาจารย์ในมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต โดยศึกษากับผู้บริหารและอาจารย์ พบว่า ความ
ต้องการในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาอาจารย์ กิจกรรมหนึ่งที่ต้องการคือกิจกรรมส่งเสริมความรู้ใน
การดำเนินการวิจัย และสอดคล้องกับแนวคิดของผู้ทรงคุณวุฒิว่า ควรให้การสนับสนุนด้าน
งบประมาณ อาจจัดงบประมาณ 3 % ของงบประมาณทั้งหมดเพื่อสนับสนุนการทำวิจัย และเน้น
การวิจัยควบคู่กับงานสอน เปิดโอกาสให้ผู้ทำวิจัยมีเวลาดำเนินงานอย่างพอเพียง จากผลการวิจัย
ชี้ให้เห็นว่า ควรมีการปลูกฝังการทำวิจัยให้อยู่ในชีวิตปกติ ต้องปรับแนวคิดของคนในองค์กรให้
เป็นรูปธรรม ซึ่งโดยทั่วไปของอาจารย์ในมหาวิทยาลัย มีอาจารย์ส่วนหนึ่งที่ใช้เวลาส่วนใหญ่ใน
การทำวิจัย และใช้ผลงานในส่วนนี้เป็นเกณฑ์ในการประเมินความเป็นนักวิชาการ ถือว่าเป็นส่วน
หนึ่งในการประเมินเพื่อการเลื่อนตำแหน่ง อย่างไรก็ตาม มหาวิทยาลัยก็ควรมีมาตรฐานในการ
พิจารณางานวิจัยซึ่งค่อนข้างจะแตกต่างกันมากระหว่างภาควิชา ศาสตร์ สาขาวิชา ในทางปฏิบัติ
ความสามารถด้านการวิจัยของมหาวิทยาลัยต้องเกิดจากความสามารถระดับคณะ ภาควิชา
โปรแกรมวิชา สถาบันเป็นหลัก ซึ่งผู้บริหารระดับภาค คณะ สถาบันจะต้องเป็นผู้มีโลกทัศน์กว้าง
และมีวิสัยทัศน์ กำหนดทิศทางการวิจัยและสะท้อนมุมมองในระดับหน่วยงานของตนเองได้ และ
มีสถาบันวิจัยเป็นตัวขับเคลื่อนที่ดี

ประเด็น มีหน่วยงานกลางดูแลบริหารจัดการงานวิจัยในภาพรวมของมหาวิทยาลัย
เพื่อส่งเสริมและอำนวยความสะดวกแก่นักวิจัย ในข้อค้นพบดังกล่าวมีความสอดคล้อง กับ
แนวความคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ และสอดคล้องกับความเห็นของผู้ปฏิบัติซึ่งเป็นผู้บริหาร
มหาวิทยาลัยราชภัฏ ว่าควรมีหน่วยงานกลางที่ทำหน้าที่อย่างสถาบันวิจัยทำหน้าที่หาข้อมูลเรื่อง
การทำวิจัยและจัดการความรู้ด้านการวิจัย แหล่งทุนวิจัย ทำการประชุมเชิงปฏิบัติการ (Workshop)
การอบรมให้ความรู้แก่ชุมชน (Community Practice) เน้นระดมทุนวิจัยจากแหล่งทุนภายนอก
สอดคล้องกับผลการวิจัยของ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2546, หน้า 139) ในด้านการ

บริหารงานวิจัยพบว่า ในบางมหาวิทยาลัยมีหน่วยงานระดับสถาบันเป็นกลไกประสานงานวิจัยของสถาบัน เช่น มหาวิทยาลัยมหิดลมีหน่วยงานที่ดูแลเรื่องการจัดระเบียบทรัพย์สินทางปัญญา การจัดตั้งศูนย์แห่งความเป็นเลิศ (Center of Excellence) เพื่อการวิจัยของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ซึ่งในสภาพที่เป็นจริง ปัจจุบันมหาวิทยาลัยราชภัฏแต่ละแห่งมีหน่วยงานที่ทำหน้าที่บริหารจัดการงานวิจัยคือ สถาบันวิจัยซึ่งทำหน้าที่อำนวยความสะดวกแก่นักวิจัย จัดอบรมเชิงปฏิบัติการ จัดหาทุนวิจัย หาพี่เลี้ยงดูแลช่วยเหลือสนับสนุนนักวิจัยมือใหม่ ซึ่งอาจารย์ส่วนหนึ่งก็ให้ความสนใจ แต่พบว่างานวิจัยที่ออกมาไม่มากนัก งานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่ตีพิมพ์และเผยแพร่และ / หรือนำไปใช้ประโยชน์ระดับชาติและนานาชาติอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ

ประเด็น พัฒนาคูณภาพการจัดการเรียนการสอนระดับบัณฑิตศึกษาให้มีคุณภาพและมาตรฐานสากล ให้สามารถสร้างงานวิจัยที่มีคุณภาพและสามารถนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนามหาวิทยาลัยเพื่อท้องถิ่นและสังคมได้ ในข้อค้นพบดังกล่าว มีความสอดคล้องกันทั้งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 สอดคล้องกับแนวความคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ สอดคล้องกับความเห็นของผู้ปฏิบัติซึ่งเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยรวมว่า หน่วยงานประสานงานวิจัยต้องทำหน้าที่ประสานกับบัณฑิตวิทยาลัย ในการทำวิจัยของระดับบัณฑิตศึกษา และงานวิจัยควรมีความเป็นเอกลักษณ์ของท้องถิ่น โจทย์วิจัยมาจากท้องถิ่น โดยเฉพาะการวิจัยแบบมีส่วนร่วม นอกจากนี้ การกำหนดหัวข้อในการทำวิจัยว่า ควรเป็นหัวข้อที่ชุมชนสนใจ เอามาใช้ได้จริง ผลการวิจัยถูกเผยแพร่ในสังคม สอดคล้องกับ แนวคิดของ วิจิตร ศรีสะอ้าน (2525, หน้า 1-3) ที่ให้แนวคิด เกี่ยวกับปรัชญาและเป้าหมายของการบัณฑิตศึกษาว่า เน้นการทำวิจัย นโยบายการวิจัยจึงเกี่ยวข้องกับเรื่องบัณฑิตศึกษาโดยตรงว่า ถ้าจะเน้นการวิจัย และส่งเสริมการวิจัย เรื่องการส่งเสริมบัณฑิตศึกษาก็น่าจะเป็นงานอีกด้านหนึ่งที่จะทำสัมพันธ์สอดคล้องกันไป นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ วิจารย์ พานิช (2546, หน้า 57-73) ที่เสนอว่างานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษาเป็นข้อได้เปรียบของมหาวิทยาลัย คือการมีนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเป็นกำลังสำคัญเพื่อ สร้างนักวิจัย หรือสร้างนักสร้างความรู้ บัณฑิตศึกษา ต้องเน้นกิจกรรมการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏควรมีการส่งเสริมทำแผนยุทธศาสตร์การวิจัย เพราะการเกิดการเรียนรู้ต้องเอาวิจัยเป็นฐาน การมีจำนวนงานวิจัยที่มีคุณภาพจะสามารถนำไปใช้ในการพัฒนามหาวิทยาลัยและท้องถิ่นได้ และในการพัฒนาการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีคุณภาพและมาตรฐานสากลในการสร้างงานวิจัยที่มีคุณภาพสามารถที่จะนำไปพัฒนามหาวิทยาลัยท้องถิ่น และสังคม และยังคงสอดคล้องตามแนวพระราชดำริด้วย

อย่างไรก็ตาม แม้แต่ในประเด็นที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดจากกลุ่มตัวอย่างที่มีความเห็นด้วยในระดับมากที่สุดนั้น โดยความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิและกลุ่มตัวอย่างเองก็ยังคงตั้งข้อสังเกตในวิถี

ปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติด้วยเช่นกัน แนวความคิดเห็นโดยรวมนั้น ได้แก่ ประเด็น “มีหน่วยงานกลางดูแลการบริหารจัดการงานวิจัยในภาพรวมของมหาวิทยาลัยเพื่อส่งเสริมและอำนวยความสะดวกแก่นักวิจัย” กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิได้ตั้งข้อสังเกตว่า เกี่ยวกับการกำหนดหัวข้อ การวิจัยควรเป็นหัวข้อที่ชุมชนสนใจ เอามาใช้ได้จริง ผลการวิจัยถูกเผยแพร่ในสังคม ลักษณะ งานวิจัยควรมีลักษณะแคบและลึก ทำวิจัยหลาย ๆ คนแล้วนำมารวมกันจะได้องค์ความรู้ใหม่ และ ต้องมีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ โครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่น กลุ่ม ผู้ปฏิบัติได้ให้ข้อสังเกตว่า การสนับสนุนงานวิจัยของมหาวิทยาลัยราชภัฏมโน โยบายที่ชัดเจน มี การสนับสนุนงบประมาณอย่างพอเพียง แต่ไม่สามารถนำไปปฏิบัติได้ดีพอ มีงานวิจัยออกมาน้อย เกินไป ระบบการบริหารจัดการงานวิจัยยังไม่ดีเช่นเดียวกัน

เป็นที่น่าสังเกตว่า ประเด็นเกี่ยวกับ “**ผู้สอนมุ่งแต่การสอนเพียงอย่างเดียว ไม่มีเวลา ทำวิจัยเพราะกลัวว่าจะสอนไม่ทันตามกำหนดเวลา**” กลุ่มตัวอย่างให้คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่าประเด็น อื่น ๆ ทั้งหมด ซึ่งสอดคล้องแนวความคิดทั้งผู้ทรงคุณวุฒิและผู้ปฏิบัติ ก็ยังคงตั้งข้อสังเกตในวิถี ปฏิบัติให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติด้วยเช่นกัน ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏควรสนับสนุนและ ส่งเสริมให้อาจารย์ทำงานวิจัยอย่างจริงจัง โดยเปิดโอกาสให้ผู้วิจัยมีเวลาดำเนินงานอย่างพอเพียง และพัฒนางานวิจัยให้ได้มาตรฐาน อาจารย์ที่ทำวิจัยควรให้อาจารย์พักการสอนเพื่อการทำวิจัย 3-6 เดือน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่ามหาวิทยาลัยราชภัฏส่วนใหญ่รับนักศึกษาจำนวนมาก จำนวนอาจารย์มีน้อย จึงทำให้อาจารย์มีชั่วโมงสอนมาก และอาจารย์บางท่านปฏิบัติหน้าที่ด้านอื่นด้วย จึงไม่มีเวลาทำ วิจัย หรือทำวิจัยแต่ลำพัง หรือทำงานวิจัยกลางคันทำให้เกิดผลเสียตามมาทั้งผู้วิจัยเองและเจ้าของ ทุนวิจัย และในประเด็น “**ส่งเสริม สืบสานโครงการวิจัยในพระราชดำริ**” กลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิมี แนวความคิดว่า ควรจะจัดสรรงบประมาณสนับสนุนภารกิจด้านการสร้างงานวิจัยที่มีคุณภาพ การมีงานวิจัยและ โครงการอันเนื่องมาจากแนวพระราชดำริถือเป็นภารกิจของมหาวิทยาลัยราชภัฏ ประเด็นเหล่านี้ สะท้อนให้เห็นถึงการบริหารจัดการภายในการนำไปใช้ในวิถีปฏิบัติ จึงน่าจะมี การวิจัยต่อเพื่อหาแนวทางที่จะทำให้กลุ่มผู้ปฏิบัติให้ความสำคัญกับประเด็นนี้

ด้านการบริการชุมชน

ตามข้อค้นพบรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พุทธศักราช 2547 **ด้านการบริการชุมชน** ผู้บริหารที่เป็นผู้ปฏิบัติ มีความเห็น ด้วยในระดับมากในทุกประเด็น โดยมีประเด็นที่ได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุดที่สำคัญได้แก่ เปิดโอกาส ให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ความคิดเห็น ความรู้ ข้อเสนอแนะในกิจการของมหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยให้ความช่วยเหลือทางวิชาการแก่ชุมชน และส่งเสริมและพัฒนาผู้นำชุมชนทุกรูปแบบ เพื่อให้สามารถนำความรู้ไปใช้ให้ก่อเกิดประโยชน์แก่ชุมชนอย่างแท้จริง

ประเด็น เปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ความคิดเห็น ความรู้

ข้อเสนอแนะในกิจการของมหาวิทยาลัย ในข้อค้นพบดังกล่าว มีความสอดคล้องกันทั้ง

พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 สอดคล้องกับแนวความคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ และ สอดคล้องกับความเห็นของผู้ปฏิบัติซึ่งเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยรวมกลุ่มผู้ทรงคุณวุฒิ มีแนวความคิดว่า การบริการชุมชนต้องเปิดใจกว้างให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียน การสอนและกิจกรรมของมหาวิทยาลัย และมหาวิทยาลัยควรให้ความร่วมมือกับจังหวัด ในการ จัดทำแผนยุทธศาสตร์ ผลักดันยุทธศาสตร์และแผนการจัดการความรู้ ควรให้ความสำคัญกับชุมชน นอกจากนี้ กรรมการสภามหาวิทยาลัย กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย ต้องมาจากชุมชนท้องถิ่น เพราะสามารถรู้ปัญหาของชุมชนและท้องถิ่นเป็นอย่างดี สอดคล้องกับงานวิจัยของ แบนดา (Banda, 2005, Abstract) ที่ศึกษาวิจัย การบริการการเรียนรู้ในวิทยาลัยชุมชน โดยศึกษาวิทยาลัย ชุมชนในลอสแอนเจลีส พบว่า ชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการเรียนรู้ของวิทยาลัยชุมชน ได้มี ส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมและความสำเร็จของนักศึกษา และนักศึกษาได้กลับมาทำงานและ พัฒนาชุมชนด้วย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วอร์รอลล์ (Worrall, 2005, Abstract) ที่ ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับ ข้อค้นพบเสี่ยงสะท้อนจากชุมชนและการรับรู้ของชุมชนในด้านโปรแกรมการ บริการการเรียนรู้ที่มหาวิทยาลัยเดปอล (DePaul University) โดยวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้โครงสร้าง ของชุมชนและการบริการโดยอาศัยการบริการ การเรียนรู้ของชุมชนเป็นฐาน โดยศึกษาจาก องค์กรที่มีส่วนร่วมในชุมชน พบว่า กิจกรรมการการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัยเปิดโอกาสให้ ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการฝึกทักษะ การอบรม การให้ความรู้ สร้างและพัฒนาอาชีพ และ ชุมชนยังไปประโยชน์จากการฝึกทักษะและประสบการณ์จากมหาวิทยาลัยเพื่อชุมชนด้วย

จากผลการวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏควรรับฟังความคิดเห็นของคนในชุมชน และมี กิจกรรมหรือ โครงการงานการพัฒนาชุมชนและท้องถิ่นอย่างสม่ำเสมอและมีคุณภาพ มีการพัฒนาการ เรียนการสอนหรือกิจกรรมที่เชื่อมโยงวิชาการกับการพัฒนาท้องถิ่น เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีต่อกันระหว่างมหาวิทยาลัยกับท้องถิ่นหรือชุมชน เกี่ยวกับการเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วม ในการให้ความคิดเห็นในกิจการของมหาวิทยาลัยนั้น เป็นการสร้างการมีส่วนร่วมในการบริหาร จัดการมหาวิทยาลัย การรับฟังความคิดเห็น (Public Hearing) เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพและ ได้รับการยอมรับว่ามีความเหมาะสมที่ใช้เป็นเครื่องมือหาข้อสรุปเกี่ยวกับการดำเนินงานที่ส่งผล กระทบต่อสาธารณะ และความคิดเห็นที่ดำเนินการส่วนใหญ่มักเป็นการรับฟังความคิดเห็นของ บุคคลภายใน ยังขาดการรับฟังความคิดเห็นจากประชาชนหรือบุคคลภายนอก ดังนั้น มหาวิทยาลัยราชภัฏควรมีการกำหนดข้อบังคับของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการนำวิธีการรับฟังความ

คิดเห็นมาใช้ ซึ่งควรระบุนขอบเขตของผู้ที่เข้าร่วมฟังความคิดเห็นให้ครอบคลุมถึงบุคคลภายนอกด้วย

ประเด็นมหาวิทยาลัยให้ความช่วยเหลือทางวิชาการแก่ชุมชน ในข้อค้นพบดังกล่าว มีความสอดคล้องกันทั้งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 สอดคล้องกับแนวความคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ สอดคล้องกับความเห็นของผู้ปฏิบัติซึ่งเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยรวม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อิศเรศ พิพัฒน์มงคลพร (2542, หน้า 147) ที่ศึกษาวิจัยรูปแบบการพัฒนาอาจารย์ในมหาวิทยาลัยขอนแก่น โดยศึกษากับอาจารย์มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า ความรู้เกี่ยวกับการให้บริการชุมชนที่มีความเหมาะสมคือ เทคนิคการให้การฝึกอบรมและการเป็นวิทยากร บทบาทของมหาวิทยาลัยอาจทำในรูปแบบของการออกไปให้การฝึกอบรมระยะสั้น การให้คำปรึกษา การให้บริการข้อมูล และอื่น ๆ โดยการดำเนินงานของมหาวิทยาลัยต้องเสริมสร้างความสอดคล้อง สนองตอบต่อภาวะปัญหาและความต้องการของสังคม โดยร่วมมือกับธุรกิจเอกชน ในรูปแบบการลงทุน หรือการให้คำปรึกษา สอดคล้องกับงานวิจัยของ ดับฟีนเนสส์ (Dauphinais, 2005, Abstract) ที่ศึกษาวิจัยความสำเร็จของวิทยาลัยชุมชน เทอร์เทิล เม้าท์เทน (Turtle Mountain) ในระดับอุดมศึกษาและการพัฒนาชุมชน โดยศึกษากับนักศึกษา พบว่า นักศึกษาที่การรับรู้และเข้าถึงชุมชน และสามารถนำความรู้ไปถ่ายทอดและประยุกต์ใช้จนประสบความสำเร็จ โดยโครงสร้างมหาวิทยาลัยชุมชนได้เข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน และผลักดันด้านพัฒนาเศรษฐกิจในชุมชนด้วย สอดคล้องกับแนวคิดของ พจน์ สะเพียรชัย (2536, หน้า 2-7) ที่กล่าวว่า อาจารย์ในมหาวิทยาลัยควรมีทักษะในการดำเนินการฝึกอบรมและสามารถเป็นวิทยากรให้การฝึกอบรมแก่ผู้ใช้บริการเป็นอย่างดี จึงสามารถดำรงความเป็นชุมชนปัญญาของสังคมและชุมชนได้อย่างแท้จริง และความสัมพันธ์กับชุมชน จึงเป็นเนื้อหาที่สำคัญประการหนึ่งที่อาจารย์ในมหาวิทยาลัยควรได้รับการเสริมสร้างให้มีความรู้และทักษะในการปฏิบัติต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิจิตร ศรีสะอาด (2533, หน้า 10) เกี่ยวกับการให้บริการชุมชน คือ เทคนิคการให้การฝึกอบรมและการเป็นวิทยากร ความรู้และทักษะในเรื่องนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับอาจารย์ในสังคมยุคใหม่ เนื่องจากสถาบันอุดมศึกษาจะต้องมีบทบาทและกิจกรรมที่เกี่ยวกับการเผยแพร่ความรู้และเทคโนโลยีที่พัฒนาขึ้นในสถาบันออกไปสู่กลุ่มเป้าหมายต่าง ๆ มากขึ้น

จากผลการวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏควรหาวิธีจัดกิจกรรมการพัฒนาท้องถิ่นอย่างจริงจัง โดยให้ความสำคัญกับกิจกรรมที่เป็นปัญหาหลักของท้องถิ่น หรือกิจกรรมที่เป็นความต้องการของท้องถิ่น มีการพัฒนาเทคโนโลยีสิ่งอำนวยความสะดวก และบริการทางการศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น สร้างเครือข่ายการเรียนรู้เพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและความรู้ที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน มีการพัฒนาสิ่งแวดล้อมและบรรยากาศที่สนับสนุนและเอื้อต่อการเรียนรู้แก่คนในท้องถิ่น ในทาง

ปฏิบัติ มหาวิทยาลัยราชภัฏมีการบริการวิชาการต่อชุมชน โดยใช้ศักยภาพของบุคลากรและเครื่องมือด้านเทคโนโลยีสารสนเทศของแต่ละมหาวิทยาลัยแตกต่างกันไปตามความต้องการและตามบริบทของชุมชน ซึ่งการบริการทางวิชาการของมหาวิทยาลัยราชภัฏหลาย ๆ แห่งก็ได้รับการยอมรับจากบุคคลภายนอก เช่น การบริการวิชาการต่อชุมชนของมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ในปี 2549 โครงการพัฒนาระบบสารสนเทศการบริหารงานและแก้ปัญหาอุบัติเหตุทางถนน โครงการเพิ่มประสิทธิภาพ ICT เพื่อการเรียนรู้ สร้างความเสมอภาคและโอกาสทางการศึกษา การดำเนินการรับสมัคร ออกข้อสอบ ดำเนินการสอบบรรจุแต่งตั้งบุคคลเข้าเป็นพนักงานส่วนตำบล และการให้บริการ ศูนย์คอมพิวเตอร์ ศูนย์ภาษา ศูนย์ไม้กลายเป็นหิน ครัวราชภัฏ เป็นต้น

ประเด็นส่งเสริมและพัฒนาผู้นำชุมชนทุกรูปแบบ เพื่อให้สามารถนำความรู้ไปใช้ให้ก่อเกิดประโยชน์แก่ชุมชนอย่างแท้จริง ในข้อค้นพบดังกล่าว มีความสอดคล้องกันทั้งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 สอดคล้องกับแนวความคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ สอดคล้องกับความเห็นของผู้ปฏิบัติซึ่งเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ โดยรวม และสอดคล้องกับรายงานวิจัยเรื่อง การน้อมนำแนวพระราชดำริ ทฤษฎีใหม่และเศรษฐกิจพอเพียงสู่การปฏิบัติในสถาบันราชภัฏ ของสำนักงานสภาพัฒนาการศึกษาระดับสูง (2544, หน้า 140) ว่า มหาวิทยาลัยราชภัฏควรจะมีอุดมการณ์ในการสืบสานโครงการพระราชดำริเรื่องทฤษฎีใหม่และเศรษฐกิจพอเพียง มาใช้ในการจัดการการศึกษาเพื่อการพัฒนาท้องถิ่น เพื่อเป็นการสนองพระราชปณิธานพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและเป็นการปฏิบัติตามระเบียบวาระแห่งชาติด้วยการสร้างเศรษฐกิจพอเพียง และประชาสังคม โดยการกำหนดเป็นนโยบายของสถาบัน กำหนดไว้ในโครงสร้างของหลักสูตร เน้นชุมชนและพื้นที่ในท้องถิ่นเป็นตัวตั้ง ดำเนินการร่วมกันทุกคณะ ทุกโปรแกรมวิชาแบบบูรณาการเป็นองค์รวม มีแนวทางปฏิบัติพร้อมกันมีผู้รับผิดชอบอย่างแท้จริง จัดสรรงบประมาณสนับสนุนสร้างเครือข่ายให้เชื่อมโยงกันเป็นระบบ

จากผลการวิจัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมีแนวทางช่วยเหลือชุมชนโดยสร้างความตระหนักให้ชุมชนเห็นความสำคัญและมีความสามารถในการใช้เทคโนโลยีพื้นบ้านเพื่อการประกอบอาชีพและมหาวิทยาลัยราชภัฏต้องให้ความรู้ด้านเทคโนโลยีให้กับคนในชุมชนเพื่อพัฒนาผลผลิตในการประกอบอาชีพในชุมชน และพัฒนาแหล่งการเรียนรู้และเข้าถึงเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาภูมิปัญญาท้องถิ่น เพื่อให้คนในชุมชนเข้าถึงได้

เป็นที่น่าสังเกตว่า ประเด็นเกี่ยวกับ **“เปิดโอกาสให้สังคมสะท้อนมุมมองหรือทำประชาพิจารณ์เกี่ยวกับการบริหารกิจการมหาวิทยาลัย”** ผู้ปฏิบัติให้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าประเด็นอื่น ๆ ทั้งหมดนั้น ไพฑูรย์ สีนารถัน (2542, หน้า 14) ได้ให้แนวคิดว่า การพัฒนาชุมชนและการพัฒนาประเทศของเราต้องพึ่งคนอื่นตลอด นับแต่เทคโนโลยีและความรู้ระดับประเทศต้องพึ่งของ

ต่างชาติ ความรู้และวิชาการในชนบทต้องพึ่งเมือง คนในชุมชนเองยังไม่สามารถพึ่งความรู้ด้าน วิชาการด้วยตนเอง ต้องพึ่งนักวิชาการและผู้รู้จากในเมือง หรือพึ่งความรู้นอกชุมชน ทำให้คนใน ชุมชนและชนบทขาดความมั่นใจ ภาคภูมิใจและขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง มหาวิทยาลัยเองควรมี การจัดเวทีเพื่อรับฟังความคิดเห็นของคนในชุมชนด้วย ดังนั้นข้อค้นพบในงานวิจัยจึง สะท้อนภาพ ข้อจำกัดของวัฒนธรรมในการนำเรื่องประชาพิจารณ์ไปใช้ในวิถีปฏิบัติจึงน่าจะมีการวิจัย เพื่อหา แนวทางที่จะทำให้กลุ่มผู้ปฏิบัติให้ความสำคัญต่อประเด็นนี้

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ผลจากการวิจัยเรื่องรูปแบบการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติ มหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

ข้อเสนอแนะสำหรับการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏควรพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยตรงต่อความต้องการของผู้เรียน และผู้ประกอบการ ปัจจุบันหลักสูตรยังมีน้อยและขาดความชัดเจนในการเปิดสอนว่าจะเปิดด้านใด ปัจจุบันนี้สังคมเปลี่ยนแปลงรวดเร็วจำเป็นต้องมีการทบทวนหลักสูตรเป็นระยะ ๆ เช่น 2-3 ปี การจัดทำหลักสูตรใหม่ ต้องใช้เวลาถึง 4 ปี นักศึกษาถึงจะจบ จึงยากแก่การตอบสนองความ ต้องการของผู้ใช้บัณฑิต หลักสูตรที่เปิดควรเป็นหลักสูตรที่สะท้อนความต้องการของคนใน ท้องถิ่นจริง ๆ หลักสูตรใดที่ไม่เป็นประโยชน์ ควรเลิกใช้

2. มหาวิทยาลัยราชภัฏ ควรขยับ เลิก การบริหารแบบโปรแกรมวิชา ให้เป็นลักษณะสห สาขาวิชา และให้ความสำคัญกับการสอนแบบ ยึดปัญหาเป็นหลัก หรือวิจัยเป็นฐาน โดยปรับ กระบวนการเรียนการสอนให้เกิดการเรียนรู้ เพื่อให้สอดคล้องกับวิถีชีวิตปัจจุบันและแนวทาง สากล สร้างความเข้มแข็งให้เกิดขึ้นกับนักศึกษา โดยไม่ติดยึดกับทฤษฎีมากเกินไป หรือติดยึดกับ ผู้สอนมากเกินไปจนขาดความเป็นตัวของตัวเอง และอาจารย์ผู้สอนควรปรับวิธีการสอนและวิธีการ ประเมินผลให้สอดคล้องกับการจัดกิจกรรม โดยวัดผลและประเมินผลตามความเป็นจริงมากกว่า ประเมินเนื้อหา

3. มหาวิทยาลัยราชภัฏ ควรหาทางพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความสามารถระดับ ปริญญาเอก : ปริญญาโท ให้ได้สัดส่วน 30 : 70 อย่างเร่งด่วน มีการวางแผนที่เป็นระบบ คือต้องมี การสำรวจว่าอาจารย์แต่ละคนจะอะไร ที่ไหน และต้องตั้งเป้าหมายว่าควรจบในระดับใด มี ผลงานวิชาการอย่างไร โดยพิจารณาตามเกณฑ์มาตรฐานคุณภาพและมหาวิทยาลัยจัดสรรทุน ส่งเสริมให้อาจารย์ไปศึกษาในระดับที่สูงขึ้น

4. ลดภาระงานสอนของอาจารย์ และต้องลดจำนวนนักศึกษาด้วย เพื่ออาจารย์จะได้มีเวลาพัฒนาองค์ความรู้ที่นำไปพัฒนาการเรียนการสอน และไปช่วยพัฒนาองค์ความรู้ที่จะตอบสนองความต้องการของชุมชนได้ การไปช่วยชุมชนไม่เพียงแต่จะไปช่วยในฐานะคนเป็นบุคคลที่มีความรู้ความสามารถมากกว่า แต่ต้องเป็นบุคคลที่ไปรวบรวมภูมิปัญญาหรือองค์ความรู้จากท้องถิ่นมาสร้างองค์ความรู้ที่ประยุกต์ใช้ได้ในพื้นที่อื่นอีกด้วย ทั้งนี้ มหาวิทยาลัยต้องมีการทบทวนยุทธศาสตร์ของมหาวิทยาลัยให้ชัดเจนตรงกับธรรมชาติของแต่ละแห่งอย่างจริงจัง

5. กำหนดเป้าหมาย คุณภาพ ผลผลิต ซึ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏสามารถกำหนดได้ว่า คุณภาพบัณฑิตที่จบปริญญาตรีต้องมีความรู้อะไร เข้าใจอะไร ทำอะไรเป็น ถ้าจบปริญญาโทต้องรู้อะไร และต้องทำอะไรเป็น แต่ละสาขาวิชาต้องกำหนดคุณภาพเป้าหมายผลผลิตให้ชัดเจน

6. มหาวิทยาลัยราชภัฏควรเปิดโอกาสให้ชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการให้ความคิดเห็นความรู้ ข้อเสนอแนะในกิจการของมหาวิทยาลัยให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ เพื่อชี้ให้เห็นว่าเป็นมหาวิทยาลัยเพื่อพัฒนาท้องถิ่น และมหาวิทยาลัยราชภัฏควรมีการกำหนดข้อบังคับของมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับการนำวิธีการรับฟังความคิดเห็นมาใช้ ซึ่งควรระบุขอบเขตของผู้ที่เข้าร่วมฟังความคิดเห็นให้ครอบคลุมถึงบุคคลภายนอกด้วย

7. มหาวิทยาลัยราชภัฏควรให้ความช่วยเหลือทางวิชาการแก่ชุมชน และ เปิดโอกาสให้สังคมสะท้อนมุมมองหรือทำประชาพิจารณ์เกี่ยวกับการบริหารกิจการมหาวิทยาลัย

8. มหาวิทยาลัยราชภัฏควรเร่งรัดพัฒนาทั้งผู้บริหารและอาจารย์ผู้สอนอย่างเป็นรูปธรรม ให้เข้าใจวิธีการสอน ให้เข้าใจบทบาทหน้าที่และเข้าใจคำว่า คุณภาพการจัดการศึกษาอย่างแท้จริง และการจัดการศึกษาต้องเน้นที่นักศึกษาเป็นศูนย์กลาง

9. การสร้างกำลังคนรุ่นใหม่ เพื่อที่จะมาแทนกำลังคนรุ่นเก่า สร้างคนรุ่นใหม่ให้มีวินัย มีความรับผิดชอบ มีความผูกพันที่จะทำงานเพื่อการพัฒนาทั้งมหาวิทยาลัยและนักศึกษา นอกจากนี้ มหาวิทยาลัยราชภัฏไม่สามารถจะพึ่งทรัพยากร งบประมาณ จากรัฐบาลอย่างเดียวได้ ต้องพึ่งทรัพยากรจากภายนอก ผู้บริหารจะต้อง สร้างเครือข่ายหาความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ ทั้งในและนอกประเทศให้ได้

10. มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องกำหนดคุณสมบัติผู้ที่จะมาเป็นผู้บริหารให้ชัดเจนทุกระดับ ทั้งตำแหน่งอธิการบดี รองอธิการบดี คณบดี หัวหน้าภาคหรือประธานโปรแกรมวิชา หรือผู้อำนวยการศูนย์ สำนัก กำหนดคุณสมบัติให้ชัดเจน เช่น ไม่มีประวัติเสื่อมเสีย มีจริยธรรมอันดี ไม่เคยถูกลงโทษทางวินัย และให้ความสำคัญกับประสบการณ์ วุฒิการศึกษา และผลงานทางวิชาการ เพราะว่าถ้าจะเป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยควรจะต้องเป็นผู้นำทางวิชาการด้วย

11. การบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏให้ประสบผลสำเร็จ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547 ต้องมีการปรับเปลี่ยนแนวคิดของคนในองค์กรไปสู่การปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม มหาวิทยาลัยต้องทำยุทธศาสตร์เจาะลึกลงไปเกี่ยวกับแผนยุทธศาสตร์ ทิศทาง การเปลี่ยนแปลง โดยดูจากบริบทสิ่งแวดล้อมภายนอกเพื่อกำหนดเป็นยุทธศาสตร์ ยุทธศาสตร์นี้ต้องนำไปสู่การปฏิบัติที่ชัดเจน

สุดท้ายทั้งหมด ที่กล่าวมา ก็อยู่ที่ผู้นำ การที่จะบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏให้ประสบผลสำเร็จจะต้องมีผู้นำที่มีวิสัยทัศน์ ชอบการเปลี่ยนแปลงและสามารถบริหารการเปลี่ยนแปลงได้ดี ซึ่งหมายความว่า ต้องมีการพัฒนาอบรมผู้นำมหาวิทยาลัยให้ได้ หรือไม่ก็ต้องสร้างคนรุ่นใหม่ที่จะพร้อมจะบริหารในสภาวะการเปลี่ยนแปลง ซึ่งบุคลากรในองค์กรต้องให้ความร่วมมือ จึงจะประสบผลสำเร็จ

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการประเมินการบริหารมหาวิทยาลัยราชภัฏ ภายใต้พระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยราชภัฏ พ.ศ. 2547
2. ควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับความต้องการในการเปิดหลักสูตรใหม่ของแต่ละคณะวิชา พร้อมทั้งแนวทางการจัดกระบวนการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล เพื่อเป็นแนวทางในการเปิดหลักสูตรที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน